

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118215823
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6118215823.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovéj v spore žalobcu: EUROPEA group, spol. s r.o., so sídlom Šípová 3/a, 821 07 Bratislava, IČO: 31 324 932, právne zastúpeného: Mgr. Jana Lenková, advokát, so sídlom Krížna 38, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: Bioplyn Budča spol. s. r. o., so sídlom Elektrárenskú 1, 831 04 Bratislava, IČO: 46 685 472, právne zastúpenému: JUDr. Milan Čápka, advokát, so sídlom Grösslingová 6-8, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 72.924,24 eur s príslušenstvom a o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 25Cb/147/2018 - 320 zo dňa 10.10.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 25Cb/147/2018 - 320 zo dňa 10.10.2019 v napadnutom zaväzujúcom výroku, v napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania (druhý, tretí a štvrtý výrok), z r u š u j e a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvým výrokom zamietol návrh na prerušenie konania, druhým výrokom zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 19.284,90 eur spolu s úrokom z omeškania 8% ročne zo sumy 9.910,66 eur od 01.01.2017 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, tretím výrokom žalobu vo zvyšku zamietol a štvrtým výrokom rozhodol, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva, a to s poukazom na ustanovenia § 657, § 658 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 162 ods. 1 písm. c) a § 162 ods. 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 135a ods. 1, § 59a ods. 1 – ods. 4, § 373, § 387 ods. 1, § 369 ods. 1, ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) a § 1 ods. 1, ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 72.924,24 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania, a to titulom neuhradenej pôžičky a vypočítaných úrokov z omeškania. Žalobu odôvodnil tým, že v období od 30.06.2015 do 02.05.2017 dodával žalovanému tovary a služby, ktoré mu vyúčtoval faktúrami, s úhradou ktorých sa dostal žalovaný do omeškania. Celková suma vypočítaného úroku z omeškania je vo výške 1.307,60 eur a keďže medzi stranami nebola ich výška dohodnutá, žalobca si ho uplatnil v súlade s Nariadením vlády SR č. 21/2013 Z. z. v sadzbe 8% ročne. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že žalobcom uplatňovaný nárok vo výške 72.924,24 eur pozostáva z neuhradeného zostatku pôžičky vo výške 63.550,- eur, z vyčíslených úrokov vo výške 8.066,64 eur a vyčísleného úroku z omeškania vo výške 1.307,60 eur z dôvodu oneskorene uhrádzaných faktúr, ktorými žalobca vyúčtoval dodané tovary a služby za obdobie od 30.06.2015 do 02.05.2017. Žalovaný sa v konaní bránil tvrdením o dohode o neuplatňovaní príslušenstva pohľadávok a kompenzačnou námietkou. Podľa žalovaného strany sporu medzi sebou dlhodobo podnikali a ako aj vzhľadom na ich personálnu prepojenosť, keď v

oboch spoločnostiach je spoločníkom a v minulosti bol aj konateľom A. B. C., bola dohoda, že si nebudú voči sebe uplatňovať príslušenstvá pohľadávok a preto je žaloba v časti uplatneného príslušenstva pohľadávky v rozpore s taktó uzatvorenou dohodou. Žalovaný si započítal časť nároku na náhradu škody vo výške kryjúcej sa s pohľadávkou uplatňovanou žalobcom v konaní, v dôsledku čoho žalobou uplatnená pohľadávka v celom rozsahu zanikla. Zvyšok spôsobnej škody si žalovaný uplatní v trestnom, prípadne v následnom civilnom konaní.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej uviedol, že mal za preukázané, že strany sporu, žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dve Zmluvy o pôžičke, a to dňa 14.05.2014 a 27.05.2015, na základe ktorých žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 100.400,- eur a 3.550,- eur (teda celkovo 103.950,- eur) za účelom dostavby a nábehu prevádzky bioplynovej elektrárne, pričom žalovaný sa zaviazal poskytnuté finančné prostriedky vrátiť do 31.12.2016. Zo skutkových tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nepoprel, mal súd za preukázané, že žalovaný uhradil len sumu 40.400,- eur, čiže nevrátený zostatok pôžičky predstavuje čiastku spolu 63.550,- eur. V zmluvách si zmluvné strany dohodli úročenie pôžičky (bod 2.2 oboch zmlúv) vo výške 4,5% ročne. Žalobca si dohodnutý úrok vzhľadom na čiastočné splátky žalovaného uplatnil vo výške 8.066,64 eur tak, ako je to vyšpecifikované v tabuľke č. 2 vypracovanej právnu zástupkyňou žalobcu, ktorá bola priložená k žalobe. Pokiaľ ide o vyčíslený úrok z omeškania vo výške 1.307,60 eur z dôvodu oneskorene uhrádzaných faktúr, ktorými žalobca vyúčtoval dodané tovary a služby za obdobie od 30.06.2015 do 02.05.2017, žalovaný nesporeoval správnosť vyčíslenia, namietal však, že žalobcovi tento nárok nevznikol, nakoľko medzi stranami sporu ako personálne prepojenými spoločnosťami bola uzatvorená dohoda o neuplatňovaní príslušenstva pohľadávok. Svoje tvrdenie oprel o prijaté uznesenie na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti žalovaného konaného dňa 12.05.2017 a výpoveď svedka D. E., ktorá prijatie takejto dohody potvrdila. Z obsahu zápisnice mal však súd prvej inštancie za to, že uzatvorená dohoda o neúročení je nezrozumiteľná a neurčitá a teda absolútne neplatná, keďže nie je presne zafinancované, akých subjektov sa táto dohoda má týkať. Pod bodom 5 programu MVZ, ako aj v prijatom uznesení bol použitý nejednoznačný termín „právnické osoby spriaznené so spoločníkmi žalovaného“, z ktorého nie je možné zistiť, či sa takáto dohoda vzťahuje aj na pôžičky poskytnuté žalovanému spoločnosťou žalobcu a navyše podľa ďalšieho textu nie je zrejmé, či sa neúročení má týkať pôžičiek poskytnutých žalovanému od 01.01.2017 alebo či už skôr poskytnuté pôžičky sa nemajú úročiť od 01.01.2017. Žalovaný teda nepochybnil nárok žalobcu ohľadne nezaplateného zostatku pôžičky vrátane vyčísleného úroku, v tejto časti bola žaloba nesporná, pokiaľ ide o nárok na zaplatenie vyčísleného úroku z omeškania mal súd za to, že dohoda o neúročení nebola platne prijatá a preto má žalobca nárok aj na zaplatenie príslušenstva pohľadávky.

4. Z napadnutého rozhodnutia je ďalej zrejmé, že voči nároku žalobcu si žalovaný započítal nárok na náhradu škody, resp. vydanie obohatenia, ktoré mu malo vzniknúť konaním A. B. C., resp. konaním žalobcu vo vzťahu ku kúpe kogeneračných jednotiek (ďalej len „KGJ“) a z leasingu stavebného stroja. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že KGJ od dodávateľa - spoločnosti Dreyer Bosse zakúpil žalobca, ktorý tieto následne za zvýšenú cenu odpredal spoločnosti žalovaného. Podľa žalovaného žalobca konal v rozpore s dohodou týkajúcou sa navýšenie kúpnej ceny KGJ najviac o 3%. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovanému by vznikol nárok na náhradu škody, ak by preukázal, že mu vznikla určitá škoda v príčinnej súvislosti s porušením zmluvnej povinnosti žalovaným. Z vykonaného dokazovania, a to z výsluchu konateľa žalovaného, konateľky žalobcu, mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi zmluvnými stranami bola uzatvorená dohoda o zakúpení 2 ks KGJ pre žalovaného prostredníctvom spoločnosti žalobcu s tým, že žalobca navýši cenu zakúpených zariadení o 3%. Je nepochybné, že žalobca zakúpil od spoločnosti Dreyer Bosse 2 ks KGJ za kúpnu cenu 724.622,- eur bez DPH a tieto odpredal žalovanému za sumu 800.000,- eur bez DPH, čiže so ziskom 75.378,- eur čo predstavuje 10,4% navýšenie oproti pôvodnej kúpnej cene. Nakoľko 3% zo sumy 724.622,- eur predstavujú čiastku 21.738,66 eur bez DPH, rozdiel vo výške 53.639,34 eur (75.378,- eur - 21.738,66 eur) predstavuje škodu, ktorá vznikla v súvislosti s porušením povinnosti žalobcu postupovať v súlade s uzatvorenou Dohodou. Súd prvej inštancie vychádzal pri posudzovaní výšky škody výlučne z kúpnej ceny KGJ bez zohľadnenia ceny kontajnera, keďže aj žalovaný pri uplatnení náhrady škody vychádzal len z porovnania cien za KGJ. Pokiaľ ide o ďalšiu časť uplatnenej náhrady škody vo výške 10.505,- eur ako rozdiel medzi sumou, ktorú obdržal žalobca po odobratí pracovného stroja od leasingovej spoločnosti vo výške 55.000,- eur a ním zaplatenou akontáciou vo výške 44.495,- eur, súd prvej inštancie dospel k záveru, že na uvedenú sumu žalovanému nárok nevznikol, keďže žalobca neporušil žiadnu zmluvne ustanovenú povinnosť. Podľa bodu 5.4 Nájomnej zmluvy má nájomca, t.j. žalovaný prednostné

právo kúpy pracovného stroja v prípade, ak sa prenajímateľ, t.j. žalobca rozhodne tento pracovný stroj predat'. Z výsledkov dokazovania vyplynulo, že leasingová spoločnosť odstúpila od uzatvorenej leasingovej zmluvy z dôvodov, ktoré v konaní jednoznačne preukázané neboli, keďže žalobca tvrdil, že k odstúpeniu od zmluvy došlo z dôvodu neplatenia leasingových splátok v príčinnej súvislosti s tým, ako žalovaný prestal uhrádzať nájomné a podľa žalovaného dôvodom odstúpenia leasingovej spoločnosti od zmluvy dôvodom odstúpenia bola tá skutočnosť, že leasingový nájomca prenechal stroj na užívanie žalovanému ako tretej osobe. V dôsledku odstúpenia leasingovej spoločnosti od zmluvy žalobca nenadobudol právo predmet leasingu zakúpiť za zostatkovú cenu, čiže nestal sa vlastníkom pracovného stroja a preto ani nemohol tento stroj ďalej predat', čiže žalobca neporušil ustanovenie bodu 5.4 nájomnej zmluvy. Súd prvej inštancie mal za to, že ani v prípade, ak by žalobca porušil ustanovenie bodu 5.4 Nájomnej zmluvy, tvrdená škoda v sume 10.505,- eur by nebola v príčinnej súvislosti s takýmto porušením. Súd prvej inštancie teda uznal nárok žalovaného za oprávnený iba vo výške 53.640,- eur, ktorý započítal voči žalobou uplatnenému nároku žalobcu. Pokiaľ ide o žalobcom vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku žalovaným, túto súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovení ObZ, nakoľko žalobca a žalovaný sú podnikateľmi a preto vzťahy medzi nimi treba posudzovať podľa ustanovenia § 261 ObZ. Žalovanému bola preukázateľne kúpna zmluva medzi žalobcom a spoločnosťou Dryer Bosse doručená ako príloha mailu zo dňa 30.11.2015, čiže až v tomto čase sa mohol dozvedieť za akú kúpnu cenu žalobca zakúpil KGJ od spoločnosti Dryer Bosse a teda porovnať s cenou, za ktorú on zakúpil uvedené KGJ od žalobcu. Žalobca síce tvrdil, že F. G. bol prítomný pri rokovaniach so spoločnosťou Dryer Bosse a teda musel mať vedomosť o kúpnej cene, avšak toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal a žalovaný poprel, účasť na rokovaniach o konkrétnej kúpnej cene. Vzhľadom na výsledky dokazovania voči nároku žalobcu na úhradu istiny vo výške 72.924,24 eur bola po preukázaní výšky škody spôsobenej konaním žalobcu započítaná suma 53.639,34 eur, teda v tejto časti súd prvej inštancie žalobu zamietol a vo zvyšku 19.284,90 eur žalobe vyhovel. Je nepochybné, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením svojho peňažného záväzku a preto súd prvej inštancie priznal tiež žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 8% ročne z dlžnej sumy.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 a nasl. CSP, keď žalobca požadoval priznať čiastku 72.924,24 eur, úspech mal v sume 19.284,34 eur, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje úspech žalobcu v rozsahu 26% v pomere k jeho neúspechu v rozsahu 74%, čo predstavuje úspech žalovaného 48% a preto by mu patrilo právo na náhradu trov konania vo výške 48% vzniknutých trov konania, avšak žalovaný náhradu trov konania nežiadal priznať. V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd prvej inštancie žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

6. Súd prvej inštancie v neposlednom rade rozhodol aj o návrhu žalovaného na prerušenie konania, ktorý postupom podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP zamietol, nakoľko rozhodnutie súdu v danej veci nebolo závislé od otázky, či A. B. C. spáchal trestný čin, nakoľko pasívne legitimovaným subjektom bola v danom prípade právnická osoba, t.j. spoločnosť žalovaného a nie konateľ žalovaného A. B. C..

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca v rozsahu výrokov II., III. a IV. prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote elektronicky s autorizáciou. Žalobca podal odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, keď napadnutý rozsudok považuje za prekvapivý, arbitrárny, neodôvodnený, nepresvedčivý a vydaný bez akejkoľvek opory vo vykonanom dokazovaní. Napadnutý rozsudok nespĺňa základné kvalitatívne požiadavky na odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu škody vo výške 53.639,34 eur (t.j. v nie zanedbateľnej sume, ktorá predstavuje viac ako 2/3 peňažného nároku žalobcu uplatneného v tomto konaní), pričom neuviedol žiadnu skutkovú ani právnu argumentáciu, z ktorej by bolo možné vyvodiť záver o existencii škody, t.j. absentuje kvalifikované odôvodnenie priznania nároku na škodu. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávne skutkové ako aj právne zistenia – jednak týkajúce sa existencie dohody o navýšení ceny za KGJ, jednak nesprávne závery o existencii škody a zodpovednosti žalobcu za škodu, t.j. závery súdu týkajúce sa uznania nároku na náhradu škody v súdom priznanom rozsahu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, a taktiež bola nesprávne posúdená námietka premlčania vznesená žalobcom. Napadnutý rozsudok je vydaný v rozpore so skutkovým stavom, pričom nárok žalovaného bol aj nesprávne právne posúdený a argumentácia súdu je v rozpore s princípom rovnosti účastníkov, nakoľko tvrdenia žalovaného boli súdom jednostranne prevzaté do napadnutého rozsudku, zatiaľ čo relevantné argumenty žalobcu neboli vzaté do úvahy vôbec. Podľa žalobcu odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa náležitosti dané ustanovením § 220 CSP, keď

súd prvej inštancie odignoroval niektoré dôkazy predložené a vykonané v konaní, ktoré mali podstatný vplyv na posúdenie veci. Z reakcií súdu prvej inštancie na prednesy bolo zrejmé, že má pochybnosti o obsahu dohôd medzi stranami, pričom sa nevykonávalo dokazovanie ohľadom splnenia predpokladov zodpovednosti za škodu, o to prekvapivejšie sú zistenia súdu o existencii dohody o marži. Taktiež v rozsudku absentujú zistenia súdu z pojednávania dňa 09.09.2019, z ktorého nie je v rozsudku zachytená žiadna skutočnosť. Nárok žalovaného bo doslova účelovo vytvorený do tohto konania a žalovaný ho ničím nepreukázal. V konaní nebola preukázaná existencia dohody o marži a žalobca poukázal na absenciu náležitostí dohody, sporný obsah, neexistenciu okolností jej uzavretia, absencia osôb konajúcich za žalovaného. Žalobca nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že z výsluchu konateľa je preukázaná existencia dohody. Súd prvej inštancie jej existenciu vyvodil z výsluchu H. C. a F. G., teda osôb, ktoré nemohli konať v mene žalovaného, pričom dôkaz výsluchom B. C. odignoroval, hoci ako jediný mohol právne relevantnú dohodu v tom čase uzavrieť, no dohodu nikdy neuzatvoril. F. G. nebol štatutárnym orgánom a jeho konanie nemohlo žalovaného nijako zaväzovať. Ak by súd prvej inštancie vzal do úvahy výpoveď B. C., nemohol by nikdy dospieť k záveru o existencii dohody. V odôvodnení napadnutého rozsudku absentujú elementárne skutkové okolnosti uzatvorenia dohody, nakoľko súd prvej inštancie v tomto smere nevykonával žiadne dokazovanie. Vzhľadom na to, že existencia dohody nebola preukázaná, nemohla byť neexistujúca dohoda ani porušená, čo nemohlo mať za následok vznik škody. Potom žalovaný ani nemohol byť aktívne legitimovaný na uplatnenie takého nároku. B. C. sa počas konania opakovane vyjadril k neexistencii dohody, pričom zároveň uviedol, že cena, za ktorú boli KGJ predané, bola v tom čase primeraná. Podľa B. C. existovala len neformálna dohoda medzi spoločníkmi o marži 3%, ale tá sa vzťahovala na celý objem dodávok zariadení pre výstavbu bioplynovej stanice, ktoré žalobca zabezpečil v objeme cca 1,7 milióna eur a marža bola len 2,29%. Žalobca predložil zoznam všetkých dodávok a faktúr, avšak v rozsudku nie je ani zmienka o tomto dôkaze. Žalobca ďalej uviedol, že F. G. musel mať vedomosť o cene, za ktorú boli KGJ zakúpené, nakoľko mu mesačne boli poskytované reporty. Zároveň F. G. počas jedného výsluchu uviedol tri rozporné skutkové tvrdenia o tom, kedy sa dozvedel o cene KGJ. Napriek tomu, že účelovo menil výpoveď, súd prvej inštancie na základe jeho výpovede prijal záver o existencii dohody. Postup súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov považuje žalobca za svojvoľný a arbitrárny a zároveň majúci za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o kompenzačnú námietku žalovaného z titulu náhrady škody, súd prvej inštancie neskúmal predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu (porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinnú súvislosť, absenciu nepredvídateľnosti vzniknutej škody), hoci ich existenciu je potrebné preukázať. Rovnako ak ide o škodu, musí byť preukázané zmenšenie majetku poškodeného. V odôvodnení napadnutého rozsudku však nie je ani zmienka o tom, či vôbec boli naplnené základné predpoklady zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti žalobca poukázal tiež na to, že iba vlastník veci sa môže domáhať náhrady škody, teda nie ani zrejmé, z čoho žalovaný odvodzoval svoju aktívnu legitimáciu. Ohľadne splnenia predpokladov na vznik škody a zodpovednosti za jej vznik, súd prvej inštancie ani nevykonával žiadne dokazovanie. K výške škody žalobca uviedol, že nie je zrejmé, ako k nej súd dospel, keďže zisk žalobcu bol z celkového objemu obchodnej transakcie, teda zo sumy cca 1,7 milióna eur. Ďalej žalobca poukázal na ustanovenia § 132 a 152 CSP a na obsahové požiadavky hmotnoprávnej námietky. Žalovaný najskôr uviedol, že mu bola žalobcom spôsobená škoda, resp. obohatenie žalobcu vo výške 370.480,90 eur, neskôr vyšlo najavo, že mu mala byť spôsobená škoda vo výške 74.524,80 eur. Žalovaný tak podľa žalobcu nevedel ani len kvalifikovať svoj nárok z pohľadu, či sa jedná o škodu, alebo bezdôvodné obohatenie, jeho podania sú zmätočné, neurčité a z každého podania vyplýva iná skutková okolnosť, iné právne dôvody a žalovaný doslova navodil stav, že si súd môže vybrať, ktorý z nich argumentačne obstojí. Žalovaný postupne uplatňoval množstvo nárokov na rôznych právnych základoch (škoda spôsobená trestným činom, porušenie povinnosti pri správe cudzieho majetku, škoda spôsobená odkúpením stroja VOLVO, škoda spôsobená porušením dohody o marži na KGJ). Ak by si žalovaný svoj nárok uplatnil samostatnou žalobou, bol by súdom vyzvaný na doplnenie podania z dôvodu, že jeho podanie nemalo náležitosti. Podľa žalobcu súd prvej inštancie zároveň nárok nesprávne právne posúdil a nesprávne tak posúdil aj uplynutie premlčacej doby pri žalobcom vnesenej námietke premlčania. Za situácie, že by žalovaný svoj nárok riadne preukázal, mal byť tento posúdený ako bezdôvodné obohatenie, keďže neexistujú predpoklady pre nárok na náhradu škody. Aj súd samotný v priebehu konania vyslovil, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie. V prípade posúdenia nároku žalovaného ako bezdôvodné obohatenie, by plynula premlčacia doba od kúpy KGJ, teda nárok žalovaného by bol premlčaný. V neposlednom rade žalobca poukázal na procesné porušenie pri vedení súdneho konania a prekvapivý rozsudok, a to vo vzťahu k vyslovenému predbežnému posúdeniu, ktoré vyslovil súd prvej inštancie na pojednávaní. Záverom žalobca uviedol, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a v rozpore s právom žalobcu na spravodlivý proces. Žalobca preto žiada odvolací súd, aby odvolaniu

v celom rozsahu vyhovel a rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie v celom rozsahu a návrh žalovaného uplatnený kompenzačnou námietkou zamietol v celom rozsahu. Súčasne žalobca žiada priznať nárok na náhradu trov konania ako aj trov odvolacieho konania.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný v rozsahu, v ktorom nebola žaloba zamietnutá, t.j. v rozsahu 19.284,90 eur a úroku z omeškania zo sumy 9.910,66 eur odo dňa 01.01.2017 do dňa zaplatenia, a to prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote elektronicky s autorizáciou. Žalovaný odvolanie proti rozsudku podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Podľa žalovaného sa s rozhodnutím prvostupňového súdu v časti, voči ktorej odvolanie smeruje, nemožno stotožniť, nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň v tejto časti rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný poukázal tiež na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 242/2007 zo dňa 03.07.2008 a je presvedčený, že súd nesprávne vyhodnotil dohodu o neúročení vzájomných pohľadávok, v tomto smere poukázal na tretí odsek odôvodnenia odporu zo dňa 05.03.2018 a predposledný odsek na predposlednej strane vyjadrenia zo dňa 05.06.2018. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nemal žalobcovi priznať nárok na zmluvné úroky 4,5% p. a. ako ani úroky z omeškania uplatnené žalobcom vo výške 8% p. a.. O žalovaným tvrdenej skutočnosti o existencii dohody o neúročení vzájomných pohľadávok svedčí tak zápisnica z valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 12.05.2017, ako aj výpoveď svedka, pani D. E.. Súd prvej inštancie postupoval v rozpore s vyššie uvedeným nálezom ÚS SR, keď označil predmetnú dohodu za absolútne neplatnú. V súdnom konaní bolo preukázané, že o platnosť predmetného uznesenia sa vedie samostatné konanie na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 36Cb/19/2017. Predmetom tohto súdneho konania nie je rozpor, čo bolo predmetom tohto záväzku, ale to, či bol tento záväzok odhlasovaný v znení, v akom je uvedený v zápisnici z mimoriadneho valného zhromaždenia. Rovnako je žalovaný presvedčený, že žalobca počas konania nerozporoval, že by nechápal význam - termín „právnické osoby spriaznené so spoločníkmi žalovaného“. Pri použití výkladových pravidiel § 266 ObZ ako aj vykonaného dokazovania, je žalovaný presvedčený, že bolo úmyslom strán, aby sa dohoda o neúročení vzťahovala aj na pôžičky poskytnuté žalovanému spoločnosťou žalobcu, keďže sa jednalo o spriaznenú osobu so spoločníkmi. Žalovaný v podanom odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočným účelom zmluvy medzi stranami týkajúcej sa pracovného stroja VOLVO, na ktoré žalovaný poukazoval už aj v 14. a 15. bode písomného vyjadrenia zo dňa 03.09.2019, a teda, že z výsluchu A. C. zo dňa 04.02.2019 je zrejmé, že po uplynutí doby leasingu pracovného stroja VOLVO a po uhradení mimoriadnej leasingovej splátky žalovaným žalobcovi vo výške 44.495,- eur, malo prejsť vlastníctvo pracovného stroja na žalovaného, alternatívne v prípade pokračovania nájmu aj po uplynutí doby leasingu by nájomné malo zjednodušene povedané predstavovať splátky vyššie uvedenej sumy 44.495,- eur a po cca ôsmich rokoch nájmu by malo prejsť vlastníctvo predmetného pracovného stroja na žalovaného za symbolickú cenu. Žalovaný zaplatil žalobcovi v rámci rokov 2014 až 2017 nájomné spolu vo výške 67.085,87 eur. Predčasným (faktickým) ukončením nájmu predmetného pracovného stroja stratil žalovaný možnosť nadobudnúť predmetný pracovný stroj do svojho vlastníctva, čím žalovanému vznikla škoda, ako je uvedené aj v druhom odseku odôvodnenia odporu zo dňa 05.03.2018. Súd prvej inštancie sa teda nijakým spôsobom nevysporiadal so skutočným významom/ účelom nájomnej zmluvy, keď po refakturovaní leasingových splátok žalovanému vrátane mimoriadnej splátky malo prejsť vlastníctvo k predmetnému stavebnému stroju na žalovaného. Je pritom zrejmé, že okrem nájomného, ktoré žalobca zinkasoval od žalovaného (t.j. vo vyššie uvedenej výške 67.085,87 eur), obdržal žalobca po odobratí pracovného stroja od leasingovej spoločnosti sumu vo výške 55.000,- eur. Ak sa teda od vyššie uvedených 55.000,- eur odpočíta akontácia 44.495,- eur, žalobcovi zostala suma vo výške 10.505,- eur. Keďže skutočným účelom nájomnej zmluvy bolo nadobudnutie pracovného stroja žalovaným za sumu leasingových splátok (navýšených žalobcom o nepodstatnú časť) vrátane mimoriadnej splátky/akontácie, žalobca sa na úkor žalovaného bezdôvodne obohatil minimálne o sumu vo výške 10.505,- eur. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti má žalovaný za to, že žaloba mala byť zamietnutá v celom rozsahu. S ohľadom na dohodu o neúročení vzájomných pohľadávok žalobca nemá nárok na akékoľvek príslušenstvo uplatňovaných pohľadávok a rovnako mu vzniklo v súvislosti s pracovným strojom obohatenie na škodu žalovaného. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal v potrebnej miere s týmito skutočnosťami a nesprávne vyhodnotil informácie obsiahnuté vo výsluchu A. C.. Preto žalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol v plnom rozsahu.

9. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril a uviedol, že súd vyvodil skutkové a právne závery o existencii dohody o neúročení zo svedeckej výpovede D. E. a zo zápisnice z MVZ. Uvedený právny názor súdu je nesprávny a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalobca v konaní jednak poprel

v celom rozsahu pohľadávky žalovaného uplatnené v rámci kompenzačnej námietky (uplatnené na základe rôznych právnych titulov - titulom vydania bezdôvodného obohatenia, titulom náhrady škody spôsobenej trestnými činmi a pod.) a konkrétne vo vzťahu k vyššie uvedenému poprel skutkové tvrdenia žalovaného, že by medzi ním a žalobcom existovala akákoľvek dohoda o neúročení pôžičiek. Žalobca konkrétne vo svojom vyjadrení zo dňa 23.04.2019 uviedol k tvrdeniam žalovaného, že „bolo dohodnuté neúročenie pôžičiek“ medzi spriaznenými subjektami, že v prípade, ak by aj uznesenia prijaté MVZ žalovaného boli aj platné, nemohli by zaväzovať tretie osoby, ktoré nie sú spoločníkmi a nie sú ani v žiadnom inom právnom postavení v spoločnosti žalovaného, nakoľko spoločnosť žalobcu nie je spoločníkom v spoločnosti žalovaného. Žalobca ďalej tiež v predmetnom vyjadrení uviedol, že konateľ žalovaného nikdy ani neinicizoval rokovanie so spoločnosťou žalobcu o zmene zmluvných podmienok poskytnutých pôžičiek, či už formou uzatvorenia dodatku k existujúcim zmluvám o pôžičkách, resp. inou formou a teda žalobcom predložené zmluvy o pôžičkách (a teda aj dohodnuté úročenie pôžičiek) v tomto konaní neboli ničím zmenené. Uvedené potvrdil v rámci svojej výpovede aj A. C. ako štatutár žalobcu v konaní. Súd sa v rozsudku vôbec nevysporiadal s vyššie uvedenými tvrdeniami žalobcu. V prípade, ak by došlo k dohode o neúročení pôžičiek medzi žalobcom a žalovaným, takáto dohoda by musela mať s poukazom na písomnú formu zmluvy o pôžičke, taktiež písomnú formu a A. C., resp. jeho manželka, by museli mať o takejto dohode vedomosť, nakoľko ako konatelia žalobcu by museli byť jednou zmluvnou stranou takejto dohody. Súd akoby zámerne aj v tomto prípade opomenul fakt, že dohoda je dvostranný právny úkon, ktorý na svoju platnosť vyžaduje súčinnosť a konsenzus dvoch zmluvných strán, ktoré však musia mať oprávnenie konať v mene právnickej osoby. Teda právne závery súdu o existencii dohody o neúročení vyvedené z výpovede osoby, ktoré nemohla byť a ani nebola zmluvnou stranou dohody o neúročení, sú nesprávne. Uznesenia valného zhromaždenia nie je možné považovať za právny úkon a teda ani za dohodu, nakoľko valné zhromaždenie spoločnosti s ručením obmedzeným nie je orgánom spoločnosti spôsobilým robiť v mene spoločnosti právne úkony (nakoľko nie je štatutárnym orgánom spoločnosti) a z uvedeného dôvodu uznesenia valného zhromaždenia nemôžu byť právnym úkonom. Pričom uznesenia valného zhromaždenia nemôžu byť ani právnym úkonom spoločníkov, pretože uznesenia neprijímajú spoločníci ako fyzické a právnické osoby, ale prijíma ho orgán spoločnosti, ktorým je valné zhromaždenie. S poukazom na vyššie uvedený obsah žaloby o určenie neplatnosti uznesenia MVZ žalovaného (týkajúce sa neúročenia pôžičiek) je zrejmé, že žalovaný len prekrúca fakty, zavádza, vytrháva veci z kontextu a uvádza lživé tvrdenia. Nie je tiež zrejmé, z akého dôvodu a v akom kontexte mal žalobca v tomto konaní rozporovať termín „právnické osoby spriaznené so spoločníkmi žalovaného.“ S poukazom na nesprávnosť právnych záverov súdu ohľadom existencie dohody o neúročení, nie sú správne ani závery súdu týkajúce sa absolútnej neplatnosti takejto dohody - z dôvodov súdom uvádzaných pre ich nezrozumiteľnosť a neurčitosť, pričom uvedený záver súdu za absencie opísania základných náležitostí dohody, jej obsahu, okolností (dátum, miesto a pod.) jej uzavretia, absencia označenia strán dohody ako aj označenia osôb konajúcich za žalobcu a žalovaného ako účastníkov dohody, sa potom javí ako svojvoľný a arbitrárny. Žalobca má za to, že existencia akejkoľvek dohody o neúročení pôžičiek v konaní pred súdom preukázaná nebola, a teda nárok žalovaného mal byť zamietnutý z dôvodov neexistencie dohody o neúročení a nie z dôvodov absolútnej neplatnosti (existujúcej) dohody.

10. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril a uviedol, že rozsudok je v napadnutej časti presvedčivý, spĺňa základné kvalitatívne požiadavky na odôvodnenia rozhodnutia a argumentácia súdu prvého stupňa uvedená v rozsudku nie je v rozpore s princípom rovnosti účastníkov, nedošlo k arbitrárnosti rozhodnutia a určite nie je potrebné, aby sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými argumentmi, ktoré žalobca považuje za relevantné. Tak isto ani nedošlo k nesprávnemu vedeniu súdneho konania. Z rozsudku je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali a čo navrhovali. Rovnako rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvého stupňa za rozhodujúci, stanoviská strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania ako aj právne predpisy, z ktorých súd prvého stupňa vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Súd prvého stupňa už na prvom pojednávaní v rámci predbežného právneho názoru uviedol, ktoré skutočnosti považuje za sporné a ktoré dôkazy vykoná. Takýmto postupom viedol aj následné konanie. Súd prvého stupňa si vyhodnotil skutkové zistenia vzhľadom na celý priebeh súdneho konania ako aj postup, resp. argumentáciu žalobcu počas konania, z ktorej je zrejmé, že dohoda existovala a výška kúpnej ceny na KGJ bola dohodnutá. K tomuto záveru je aj bez ďalšieho možné dospieť z argumentácie žalobcu uvedenej v odvolaní, poukazujúc na jeho výpovede počas konania. K cene a existencii dohody žalovaný uviedol, že od počiatku súdneho konania poukazoval na skutočnosť, že došlo k dohode, podľa ktorej mal žalovaný kúpiť od žalobcu KGJ za kúpnu cenu, ktorú zaplatil žalobca dodávateľovi navýšenú o 3%. Zmluvnými stranami

logicky v tomto prípade boli v konečnom dôsledku žalobca aj žalovaný, pričom pán C. v tom čase konal jednak na strane žalobcu ako aj žalovaného. Pán C. počas súdneho konania nesúlad kúpnej ceny (navýšenie o cca 9%) preukazoval na pojednávaní dňa 04.02.2019 najprv ukazovateľmi cez primeraný zisk a poukazoval na ekonomické ukazovatele a odvetvia a až následne po tom, ako žalovaný poukázal na výpoveď pani C., zmenil argumentáciu s tým, že sa malo jednať o 3% maržu na celú dodávku elektroenergetickej časti stavby Bioplyn. Navyše vo svojej výpovedi 09.09.2019 potvrdil existenciu dohody medzi žalobcom a žalovaným. Výpoveď pani C. nemožno podľa žalovaného vyhodnotiť inak ako tak, že potvrdila tvrdenie žalovaného jednak ohľadom existencie dohody, ako aj výšku kúpnej ceny. Poukazovanie na skutočnosť, že sa malo údajne jednať o 3% na celú elektroenergetickú časť stavby a malo sa to prepočítavať na všetky s tým súvisiace faktúry, je len účelovým tvrdením žalobcu, navyše postrádajúcim logiku výpočtu a tvrdenia. Žalobca účelovo vytrháva z kontextu tvrdenia pána G., pričom žalovaný nerozumie, v čom vidí rozporné skutkové tvrdenia, nakoľko jeho výpovede boli konzistentné počas celého konania, čo však nemožno tvrdiť o skutkových tvrdeniach pána C.. Doručenie mailu zo dňa 30.11.2015 (prílohou bola nepodpísaná zmluva) vyhodnotil súd na základe vlastnej úvahy vyhodnocovania predkladaných dôkazov a nemá s vyššie uvedenými tvrdeniami žiaden rozpor. Nie je pravdou, že sa súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal z odôvodnením vo vzťahu k priznanému nároku na náhradu škody. Súd prvého stupňa odôvodnil, v čom vidí porušenie povinnosti žalobcu, ako a v akej výške škoda vznikla a v čom existuje príčinná súvislosť. Tak isto sa súd prvého stupňa vysporiadal aj tvrdením ohľadom aplikácie ustanovenia § 59a ObZ ako aj so skutočnosťou, prečo nárok žalovaného nemožno považovať za bezdôvodné obohatenie. K premlčaniu pohľadávky sa žalovaný vyjadril už v konaní na súde prvého stupňa podaním zo dňa 03.09.2019 a je presvedčený, že k premlčaniu pohľadávky nedošlo, resp. nedošlo k zániku možnosti jej uplatnenia ako kompenzačnej námietky. Zásadne sa ohradzuje proti tvrdeniu, že ním uplatnené pohľadávky v rámci kompenzačnej námietky boli vykonštruované. Samotný priebeh súdneho konania a najmä svedecké výpovede a predložené dôkazy preukázali oprávnenosť ním tvrdených skutočností. Skutkový základ bol počas celého konania konzistentný, avšak s možnou aplikáciou rôzneho právneho posúdenia. Táto skutočnosť nemôže byť daná na ľarchu žalovaného a ani CSP takýto postup nezakazuje. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti ako aj s poukazom na vykonané dôkazy žalovaný žiada odvolací súd, aby odvolanie žalobcu zamietol a aby v žalobcom napadnutej časti potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

11. Žalobca sa následne vyjadril k vyjadreniu žalovaného a zotrval na svojich vyjadreniach ohľadom neexistencie dohody, keď rozhodnutie valného zhromaždenia žalovaného nemôže mať priame účinky na zmluvu. Pokiaľ ide o prenájom stroja VOLVO, žalobca uviedol, že nájomnú zmluvu nepochybne porušil žalovaný, keď prestal platiť nájomné za stroj, ktorý užíval, čo malo za následok, že žalobca vypovedal zmluvu. Vzťah medzi žalobcom a leasingovou spoločnosťou je irelevantný a nie je predmetom tohto sporu. Žalovaný vo svojich vyjadreniach len znovu opakuje tie isté skutočnosti, ku ktorým sa žalobca opakovane v rámci svojich písomných ako aj ústnych prednesov v konaní už vyjadril, žalovaný ničím nepreukázal existenciu tvrdenej dohody o neúročení vzájomných pohľadávok, žalobca poprel existenciu akejkoľvek dohody o neúročení vzájomných pohľadávok, pričom žalobca uviedol obsiahlu argumentáciu na tému „neúročenia pôžičiek“, ako aj skutočností týkajúcich sa pracovného stroja VOLVO a preto je žalobca toho názoru, že nie je potrebné sa opakovane vyjadrovať k tým istým skutočnostiam v širšom rozsahu.

12. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu a uviedol, zotrváva na svojom stanovisku ohľadom existencie dohody o neúročení vzájomných pohľadávok, a to vzhľadom na skutočnosť, že strany medzi sebou dlhodobo podnikali a vzhľadom na personálnu prepojenosť žalobcu a žalovaného. Zároveň žalovaný dáva do pozornosti, že B. C., ktorý bol prítomný na mimoriadnom valnom zhromaždení, je oprávnený konať za žalobcu samostatne. Pokiaľ ide o stroj VOLVO, žalovaný sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že žalobca neporušil žiadnu povinnosť. Dôvodom odstúpenia od leasingovej zmluvy bola práve tá skutočnosť, že leasingový nájomca prenechal stroj do užívania žalovanému ako tretej osobe, čím žalobca porušil povinnosť z leasingovej zmluvy. Nie je možné sa stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že k odobratiu stroja leasingovou spoločnosťou došlo v dôsledku neplatenia nájomného žalobcovi, keďže leasingové splátky bol povinný platiť žalobca. Žalovaný napokon zaplatil toľko na nájomnom, aby to postačovalo na úhradu všetkých leasingových splátok, ktoré bol žalobca povinný platiť leasingovej spoločnosti. V neposlednom rade žalovaný poukázal na skutočnosť, že na základe žalovaným podaného trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu a trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku, bolo začaté trestné stíhanie.

13. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania žalobcu a odvolania žalovaného, ako aj odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť v napadnutom zaväzujúcom výroku, v napadnutom zamietajúcom výroku a tiež v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania (druhý, tretí a štvrtý výrok) a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

15. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

16. Podľa § 1 ods. 1 ObZ tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

17. Podľa § 1 ods. 2 ObZ právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

18. Podľa § 261 ods. 1 ObZ táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 657 zákona č. 40/1964. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

20. Podľa § 658 ods. 1 OZ pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

21. Podľa § 269 ods. 2 ObZ účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá.

22. Podľa § 272 ods. 1 ObZ zmluva vyžaduje pre platnosť písomnú formu iba v prípadoch ustanovených v zákone, alebo keď aspoň jedna strana pri rokovaní o uzavretí zmluvy prejaví vôľu, aby sa zmluva uzavrela v písomnej forme.

23. Podľa § 373 ObZ, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, iba že preukáže, že porušenie povinnosti bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

24. Podľa § 387 ods. 1 ObZ právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

25. Podľa § 397 ObZ, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

26. Podľa § 369 ods. 1 ObZ, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia.

27. Podľa § 369 ods. 2 ObZ, ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

28. Podľa § 330 ObZ, ak má veriteľovi splniť ten istý dlžník niekoľko záväzkov a poskytnuté plnenie nestačí na splnenie všetkých záväzkov, je splnený záväzok určený pri plnení dlžníkom. Ak dlžník neurčí, ktorý záväzok plní, je splnený záväzok najskôr splatný, a to najprv jeho príslušenstvo.

29. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na vrátenie časti neuhradenej pôžičky poskytnutej žalovanému na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa 14.05.2014 (čl. 24 spisu) a na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa 27.05.2014 (čl. 25 spisu). Medzi stranami nebolo sporné, že výška poskytnutých pôžičiek bola v sume 103.950,- eur (100.400+3.550), rovnako nebola sporná skutočnosť, že žalovaný časť požičaných peňažných prostriedkov vo výške 40.400,- eur žalobcovi vrátil dňa 06.05.2015. Neuhradená časť z poskytnutých pôžičiek tak predstavuje sumu 63.550,- eur. Žalobca si v konaní uplatnil aj vyčíslený úrok z pôžičiek, ktorý bol v oboch zmluvách o pôžičke dohodnutý vo výške 4,5% ročne. Vyčíslený úrok z pôžičiek si žalobca uplatnil vo výške 8.066,64 eur. Zároveň si žalobca uplatnil aj nárok na úhradu vyčísleného úroku z omeškania vo výške 1.307,60 eur, a to za omeškané platby za tovary a služby dodané žalobcom žalovanému v období od 30.06.2015 do 02.05.2017. Spolu si tak žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy 72.924,24 eur (63.550+8.066,64+1.307,60). Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalovaný sa v konaní bránil aj tým, že medzi stranami existovala dohoda, že si voči sebe nebudú uplatňovať príslušenstva a zároveň si uplatnil kompenzačnú námietku z titulu nároku na náhradu škody vo výške 53.640,- eur (v súvislosti s porušením dohody o výške marže za predaj 2 ks KGJ) a vo výške 10.505,- eur (v súvislosti s porušením nájomnej zmluvy na stroj VOLVO). Žalobca následne voči nároku žalovaného vzniesol námietku premlčania.

30. Z obsahu spisu je zrejmé, že obe strany sporu podali odvolanie. Pokiaľ ide o odvolanie podané žalovaným, odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného ohľadne existencie dohody o neúročení vzájomných pohľadávok. Z vykonaného dokazovania existencia takejto dohody doposiaľ nebola preukázaná. Žalovaný mal za to, že dohoda o neúročení bola medzi stranami uzatvorená na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovaného, ktoré sa konalo dňa 12.05.2017. Z Listiny prítomných spoločníkov (čl. 225 spisu) pripojenej k Zápisnici z mimoriadneho valného zhromaždenia (čl. 222 spisu) odvolací súd zistil, že sa jednalo o mimoriadne valné zhromaždenie obchodnej spoločnosti Bioplyn Budča, s.r.o., ktorého sa zúčastnili vtedajší spoločníci F. G. osobne, B. C. osobne a D. E. ako splnomocnenec spoločníkov I. C. a J. F.. Zo znenia samotnej zápisnice vyplýva, že v rámci bodu programu č. 5 F. G. ako konateľ spoločnosti navrhol zrušiť úročenie poskytnutých pôžičiek spoločníkov, ako aj právnických osôb, ktoré sú spriaznené so spoločníkmi Bioplyn Budča, s.r.o. a sú poskytnuté spoločnosťou od 01.01.2017. Nikto z prítomných nepredniesol žiadny iný návrh a preto predseda mimoriadneho valného zhromaždenia (F. G.) dal o jeho návrhu hlasovať. Z výsledku hlasovania je zrejmé, že za boli všetci prítomní spoločníci (100% hlasov), proti nebol nikto a rovnako nikto sa ani nezdržal hlasovania. Uznesenie o zrušení úročenia poskytnutých pôžičiek spoločníkov, ako aj právnických osôb, ktoré sú spriaznené so spoločníkmi a sú poskytnuté spoločnosťou, a to od 01.01.2017, tak bolo prijaté 100% hlasov prítomných spoločníkov a tým bolo uznesenie schválené. Valné zhromaždenie je v § 125 ods. 1 ObZ označené ako najvyšší orgán spoločnosti, čo vyjadruje jeho fundamentálnu úlohu v rámci riadenia a kontroly spoločnosti, pričom jeho pôsobnosť v rámci orgánov spoločnosti je pôsobnosťou vo vnútorných záležitostiach. Prostredníctvom svojej účasti na valnom zhromaždení a vykonávaním ďalších práv spoločníka na valnom zhromaždení (najmä hlasovacie právo) sa spoločníci priamo zúčastňujú na riadení a kontrole spoločnosti s ručením obmedzeným. Je tak nepochybné, že spoločníci obchodnej spoločnosti Bioplyn Budča, s.r.o. sa zúčastňujú na riadení a kontrole obchodnej spoločnosti Bioplyn Budča, s.r.o.. Ich konanie ako konanie spoločníkov Bioplyn Budča, s.r.o. nie je konaním inej obchodnej spoločnosti. Pokiaľ ide o osobu B. C., ten sa daného valného zhromaždenia zúčastnil ako spoločník obchodnej spoločnosti Bioplyn Budča, s.r.o., čo je nepochybné práve z Listiny prítomných spoločníkov (čl. 225 spisu) a aj pozvánka na mimoriadne valné zhromaždenie mu bola adresovaná ako spoločníkovi spoločnosti Bioplyn Budča, s.r.o. (čl. 224 spisu – zadná strana). Napriek tomu, že v čase konania sa mimoriadneho valného zhromaždenia bol B. C. zároveň konateľom obchodnej spoločnosti EUROPEA group, s.r.o., na valnom zhromaždení spoločnosti Bioplyn Budča, s.r.o. sa nezúčastňoval ako konateľ obchodnej spoločnosti EUROPEA group, s.r.o., preto ani za spoločnosť EUROPEA group, s.r.o. nemohol uzatvárať žiadnu dohodu. Odvolací súd uvádza, že aj samotné uznesenie v Zápisnici z mimoriadneho valného zhromaždenia je uznesením prijatým spoločníkmi spoločnosti Bioplyn Budča, s.r.o. a nejedná sa o dohodu uzatvorenú medzi štatutárnymi orgánmi spoločnosti Bioplyn Budča, s.r.o. a EUROPEA group, s.r.o.. Rozhodnutie prijaté na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovaného tak žalobcu v zásade zaväzuje len k vyvolaniu rokovaní s dotknutými subjektmi vo vzťahu k neúročeniu poskytnutých pôžičiek, ale nezakladá to žiadnu automatickú nováciu záväzkov medzi žalovaným a dotknutými subjektmi, v dôsledku čoho toto prijaté uznesenie mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného nemožno bez ďalšieho kvalifikovať ako uzatvorenie platnej a účinnej dohody medzi žalobcom a žalovaným o neúročení poskytnutých pôžičiek. Z uvedeného dôvodu je nárok žalobcu na vyčíslený úrok z omeškania a úrok z pôžičiek na základe

výsledkov doposiaľ vykonaného dokazovania ako taký dôvodný. Súd prvej inštancie prijal záver, že dohoda o neúročení je nezrozumiteľná a neurčitá a teda absolútne neplatná. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že žalobca poukazoval na skutočnosť, že je vedené konanie o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 36Cb/19/2017, nakoľko podľa B. C. sa o takomto návrhu nehlasovalo. Predmetné konanie bolo právoplatne skončené, čo odvolací súd zistil na stránke Ministerstva spravodlivosti SR, kde je zverejnené právoplatné rozhodnutie, z ktorého vyplýva, že žaloba o určenie neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia bola zamietnutá. Odvolací súd však považuje za dôležité uviesť, že v danom prípade je bez právneho významu, s akým výsledkom skončilo predmetné konanie, rovnako ako je bez významu aj skutočnosť, či sa o takom návrhu na valnom zhromaždení aj reálne hlasovalo, a to práve s poukazom na to, že akékoľvek rozhodnutie prijaté valným zhromaždením jednej obchodnej spoločnosti, nemôže zaväzovať žiadny iný subjekt. Preto aj záver súd prvej inštancie, že dohoda o úročení nebola platne prijatá, je vo svojej podstate správny, keďže na riadne prijatie dohody medzi žalobcom a žalovaným by sa muselo jednať o dohodu uzatvorenú medzi štatutárnymi orgánmi oboch spoločností, čo v danom prípade preukázané nebolo. Zápisnica z mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného takýmto dôkazom nie je a iný dôkaz, ktorý by uzatvorenie dohody bezpečne preukazoval, v konaní predložený nebol. Uvedené nevyplýva ani z výpovede svedka D. E., nakoľko výpoveďou svedka bolo zistené, že žalovaný sa týmto návrhom snažil zabrániť svojmu vstupu do konkurzu a že B. C. to nenamietal. Ak B. C. na valnom zhromaždení konal ako spoločník žalovaného, bolo na ňom, akým spôsobom vykonáva práva spoločníka v spoločnosti žalovaného a odvolací súd opäť len zopakuje, že takéto jeho konanie nie je konaním štatutárneho orgánu žalobcu.

31. Odvolací súd sa zaoberal aj ďalšou odvolacou námietkou žalovaného, ktorý namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie ohľadne dôvodnosti jeho započítanej námietky týkajúcej sa škody súvisiacej s pracovným strojom VOLVO. Aj túto odvolaciu námietku žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Z obsahu spisu je zrejmé, že medzi stranami sporu bola uzatvorená Zmluva o nájme pracovného stroja dňa 05.03.2014 (čl. 78-79 spisu), na základe ktorej žalobca ako prenajímateľ prenechal žalovanému ako nájomcovi stroj VOLVO LA5G-TP, VIN: B. na užívanie a žalovaný bol povinný žalobcovi platiť nájomné vo výške 1.235,- eur bez DPH mesačne. Žalobca ako prenajímateľ vypovedal predmetnú nájomnú zmluvu, a to výpoveďou zo dňa 16.02.2018 (čl. 80 spisu), a to z dôvodu podľa čl. VIII bod 8.2.3 zmluvy, podľa ktorého má prenajímateľ právo zmluvu vypovedať bez plynutia výpovednej doby pokiaľ nájomca mešká s platením nájmu viac ako dva mesiace. Keďže nájomca meškal s platením nájomného viac ako päť mesiacov, žalobca nájomnú zmluvu vypovedal. Je tak nepochybné, že nájomná zmluva bola ukončená pre správanie sa žalovaného, ktorý neuhradil nájomné a žalobca uplatnil dôvod výpovede, ktorý si zmluvné strany medzi sebou riadne dohodli. Odvolací súd tiež uvádza, že žalovaný sa nemôže domáhať plnenia (škody) v súvislosti s porušením zmluvy žalobcom, keďže ako je z predložených listín zrejmé, k porušeniu zmluvy došlo zo strany žalovaného. Akékoľvek dôvody ukončenia leasingového vzťahu, ktorý bol medzi žalobcom a leasingovou spoločnosťou, keďže stroj VOLVO mal žalobca na základe leasingovej zmluvy, sú bez právneho významu, keďže sa jednalo o vzťah medzi žalobcom a leasingovou spoločnosťou. Pre rozhodnutie v danom prípade nie je vôbec podstatné, z akého dôvodu došlo k ukončeniu leasingovej zmluvy, ale pre vzťah medzi žalobcom a žalovaným je podstatná len zmluva, ktorá bola uzatvorená medzi nimi. K jej porušeniu došlo správaním sa žalovaného, a preto súd prvej inštancie prijal správny záver, že žalobca neporušil žiadne ustanovenie nájomnej zmluvy a preto ani škoda, ktorú si žalovaný v rámci kompenzačnej námietky uplatnil, nebola v príčinnej súvislosti s takýmto porušením. Súd prvej inštancie tak správne túto časť kompenzačnej námietky žalovaného neuznal.

32. Odvolací súd však ako dôvodnú uznal odvolaciu námietku žalobcu, keď podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie prijal predčasne záver o existencii dohody o marži 3% z predaja 2 ks KGJ. Žalovaný si v rámci kompenzačnej námietky uplatnil v konaní nárok na náhradu škody vo výške 53.640,- eur, a to z dôvodu, že žalobca mu predal 2 ks KGJ za cenu s vyššou maržou, ako bola podľa jeho tvrdenia medzi stranami dojednaná. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca zakúpil 2 ks KGJ za cenu 724.622,- eur od spoločnosti Dreyer Bosse (čl. 182-189 spisu), ktoré následne odpredal žalovanému za cenu 800.000,- eur bez DPH (čl. 190-191 spisu). Žalobca si tak navýšil pôvodnú kúpnu cenu za obe KGJ o sumu 75.378,- eur bez DPH. Žalovaný však v konaní tvrdil, že strany mali dohodu, že k navýšeniu kúpnej ceny dôjde len o 3%, teda že marža žalobcu bude 3%, čomu by zodpovedala suma 21.738,66 eur bez DPH. Rozdiel medzi účtovanou maržou 75.738,- eur a trojpercentnou maržou 21.738,- eur, predstavuje sumu 53.639,34 eur, ktoré si žalovaný uplatnil v rámci kompenzačnej námietky.

Podľa odvolacieho súdu v konaní doposiaľ nebolo bez pochybností preukázané, že by došlo k uzavretiu platnej dohody o marži 3%. Súd prvej inštancie svoj záver o existencii tejto dohody vyvodil z výpovede konateľa žalovaného (F. G.) a konateľky žalobcu (H. C.), s čím sa odvolací súd nestotožnil. Z vykonaného dokazovania podľa odvolacieho súdu nie je preukázané, že by k uzatvoreniu danej dohody došlo, keď zo žiadneho z vykonaných dôkazov nie je zrejmé, kedy, kto a v akom rozsahu dohodu mal uzatvoriť. V tomto smere sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal s výpoveďou B. C., ktorý ako konateľ žalobcu poprel, že by dohoda o marži bola viazaná na predaj 2 ks KGJ, ale uvádzal, že zabezpečoval projekt bioplynovej stanice v objeme cca 1,7 milióna eur, pričom z celkového objemu bola jeho marže cca 2,29%. B. C. ako konateľ žalobcu poprel, že by uzatvoril dohodu o marži 3% z predaja 2 ks KGJ. Súd prvej inštancie sa týmito skutočnosťami nezaoberal. Súd prvej inštancie existenciu dohody nepostavil na relevantných skutočnostiach, keď nie je zrejmé ani to, ako sa vysporiadal so skutočnosťou, že F. G. v čase, kedy došlo k odpredaju 2 ks KGJ žalovanému, t.j. v roku 2013, nebol konateľom žalovaného, a teda nebol oprávnený na uzatváranie takejto dohody za žalovaného. Konateľom žalovaného bol v danom čase B. C., ktorý existenciu takejto dohody popiera. Záver súdu prvej inštancie o existencii dohody o marži 3% za predaj 2 ks KGJ a teda dôvodnosti kompenzačnej námietky žalovaného v rozsahu 53.639,94 eur, je preto jednoznačne predčasný a nemá oporu v dosiaľ vykonanom dokazovaní. Iba riadnym zistením, či došlo k platnému uzatvoreniu danej dohody a ak áno, s akým obsahom, bude možné správne posúdiť dôvodnosť časti kompenzačnej námietky žalovaného súvisiacej s predajom 2 ks KGJ. Takéto zisťovanie skutkového stavu a dokazovanie zo strany súdu prvej inštancie nebolo realizované, preto došlo minimálne k predčasnému rozhodnutiu o tejto časti nároku procesnej obrany žalovaného. Napokon odvolací súd v zhode s odvolacou námietkou žalobcu uvádza, že až následne bude možné zo strany súdu prvej inštancie možné vykonať právne posúdenie tejto časti kompenzačnej námietky žalovaného, teda či sa jednalo o náhradu škody, alebo o bezdôvodné obohatenie, pričom právne posúdenie bude potrebné odôvodniť v súlade s pojmovými znakmi týchto inštitútov, pretože od správneho právneho posúdenia sa následne odvíja aj posúdenie premlčacej námietky vznesenej žalobcom voči kompenzačnej námietke. V dôsledku dôvodného odvolania žalobcu tak bolo potrebné zrušiť zamietajúci výrok napadnutého rozsudku (výrok III.).

33. Odvolací súd ďalej uvádza, že napriek tomu, že odvolanie žalovaného pokiaľ ide o vyššie uvedené odvolacie námietky vyhodnotil ako nedôvodné, bolo potrebné zrušiť aj zaväzujúci výrok napadnutého rozsudku (výrok II.), Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuviedol žiadne relevantné dôvody založené na konkrétnych právne obhájiteľných skutočnostiach, ktoré by odôvodňovali súdom prvej inštancie zvolený postup, keď sám ustálil, voči ktorej konkrétnej časti nároku žalobcu započítal časť kompenzačnej námietky žalovaného, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodnú. Započítacia námietka žalovaného ako celok smerovala voči celému žalobcom uplatnenému nároku bez konkrétneho určenia, keďže žalovaný ani v jednom zo svojich vyjadrení neuviedol, že jeho námietka smeruje iba voči nesplatennej časti pôžičky. Zo zaväzujúceho výroku (výrok II.) vyplýva, že súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na úhradu sumy 19.284,90 eur, ktorá suma pozostáva z vyčísleného úroku z omeškania vo výške 1.307,60 eur, vyčísleného úroku z pôžičiek vo výške 8.066,64 eur a zo sumy 9.910,66 eur ako časti zostatku neuhradených pôžičiek. Súd prvej inštancie následne z tejto sumy 9.910,66 eur priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške. Súd prvej inštancie v ods. 68 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že náhradu škody vo výške 53.639,94 eur započítal voči nároku žalobcu na úhradu nesplatennej časti pôžičky vo výške 63.550,- eur, hoci pre takýto záver vychádzajúc zo skutkového stavu ustáleného súdom prvej inštancie neboli splnené podmienky, súd prvej inštancie svoj záver ničím neodôvodnil a nie je ani zrejmé, z akého dôvodu sám určil, voči ktorej časti započítanie vykoná, keďže žalovaný ako dlžník doposiaľ sám neurčil, na ktorý z troch záväzkov tvoriacich vo svojom súčte žalobný nárok započítava svoje konkrétne jednotlivé nároky predstavujúce vo svojom súčte jeho procesnú obranu. V prípade ak ide o viaceré záväzky, ktoré má dlžník plniť tomu istému veriteľovi, je dôležité vedieť, ktoré plnenie sa započíta na ktorý záväzok, teda ktorý záväzok konkrétnym plnením zaniká. Prvoradý význam pri určení, na ktorý záväzok sa poskytnuté plnenie započíta, má vôľa dlžníka, pretože je to práve dlžník, kto svojím jednostranným vyhlásením rozhoduje o tejto skutočnosti. Ak dlžník takéto vyhlásenie neurobí pri započítaní, je potrebné aplikovať ustanovenie § 330 ObZ, ktorý rozlišuje všeobecné pravidlá pre všetky plnenia (ods. 1) a špeciálne pravidlá pre peňažné plnenia (ods. 2, 3 a 4). Ak dlžník nevyužije svoje právo určiť, ktorý záväzok plní, započíta sa plnenie na dlh najskôr splatný, a to aj v prípade, ak je tento dlh už premlčaný (§ 330 ods. 1 ObZ). Pravidlo určené v ods. 1 zároveň uprednostňuje plnenie na príslušenstvo pohľadávky. Ustanovenie § 330 ods. 2 ObZ určuje špeciálne pravidlo pre započítanie plnenia pri peňažnom záväzku, keď dlžník pri plnení neurčí, či sa jeho plnenie započíta na istinu alebo na úroky. V prípade § 330 ods. 3

ObZ ide o situáciu, keď má dlžník voči veriteľovi viacero peňažných záväzkov a dlžník nevyužije svoje právo určiť pri plnení, ktorý záväzok plní. V tomto prípade je prelomená všeobecná zásada prednosti najskôr splatného záväzku, a to v prospech ochrany veriteľa. Plnenie sa započíta v prvom poradí na záväzok, ktorého splnenie nie je vôbec zabezpečené. Ak je viac zabezpečených záväzkov, uprednostnia sa záväzky najmenej zabezpečené. V prípade nemožnosti použitia kritéria zabezpečenia záväzkov (napr. všetky záväzky sú zabezpečené rovnako), použije sa kritérium prednosti najskôr splatného záväzku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je tak nepreskúmateľné, čo napokon vo svojich odvolaniach uvádzajú obe strany sporu. Vzhľadom na vzájomnú prepojenosť oboch nárokov, tak žalobného nároku žalobcu ako aj nároku žalovaného uplatňovaného vo forme procesnej obrany, kedy kompenzačnú námietku možno vyhodnocovať len vo vzťahu k celému nároku žalobcu, boli splnené podmienky na zrušenie zaväzujúceho výroku. Z uvedeného dôvodu je tak potrebné opätovne rozhodnúť aj o časti, ktorá bola predmetom zaväzujúceho výroku (výrok II.) a závery v ňom obsiahnuté odôvodniť a podporiť vykonanými dôkazmi, vyjadreniami strán a zákonnými ustanoveniami, pretože výber nároku, ktorý má v dôsledku započítania zaniknúť, je primárne na vôli dlžníka a ak dlžník, t.j. v danom prípade žalovaný sám neurčí, ktorý jeho záväzok má byť započítaním splnený, súd prvej inštancie musí svoj postup pri započítavaní procesnej obrany realizovať spôsobom súladným so zákonom - § 330 ObZ.

34. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP zrušil v napadnutom zaväzujúcom výroku, v napadnutom zamietajúcom výroku a tiež v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania (druhý, tretí a štvrtý výrok) a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie vec opätovne prejedná v intenciách vyššie uvedeného, najmä v rozsahu bodov 31 – 32 tohto uznesenia. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vykoná dokazovanie v závislosti od procesných návrhov sporových strán aj inými prípadnými dôkaznými prostriedkami, ktoré doposiaľ neboli predložené, a to za dôsledného využitia aplikácie ustanovenia § 150 ods. 2 CSP vyžiadaním ďalších skutkových tvrdení strán sporu tak, aby bolo možné ustáliť, či došlo k uzatvoreniu dohody o marži 3% z predaja 2 ks KGJ, na základe ktorej si žalovaný uplatnil kompenzačnú námietku, a to tak, aby bol bez akýchkoľvek pochybností zrejmy jej podstatný obsah, t.j. kedy, kto a v akom rozsahu dohodu uzatvoril. Súd prvej inštancie sa bude dôsledne zaoberať aj výpoveďou B. C. a jeho tvrdeniami v nadväznosti na ostatné vykonané dôkazy. Až následne zistením podstatných náležitostí tejto dohody, prípadný nárok žalovaného správne právne posúdi tak, aby bolo zrejmé, či boli naplnené podmienky nároku na náhradu škody, alebo na vydanie bezdôvodného obohatenia a opätovne sa vysporiada s námietkou premlčania vznesenou žalobcom voči kompenzačnej námietke žalovaného. Súd prvej inštancie sa bude tiež dôsledne zaoberať tým, voči ktorej časti žalobcovho nároku prípadné započítanie bude pripadať do úvahy a v prípade určenia, ktorá časť nároku žalobcu započítaním zanikla, svoj záver náležite odôvodní a vysvetlí, a to aj v nadväznosti na ustanovenie § 330 ObZ. Vo vzťahu k nároku žalobcu na úrok z omeškania súd prvej inštancie v prípade jeho priznania tento riadne odôvodní tak, aby bolo zrejmé, z akej sumy a z akého dôvodu tento priznal. Zároveň súd prvej inštancie s ohľadom na zásadu kontradiktórnosti určí, ktoré z ďalších navrhnutých dôkazov v konaní vykoná, či sú to dôkazy, ktoré je potrebné vykonať pre meritórne rozhodnutie a ak jednotlivé navrhnuté dôkazy súd prvej inštancie nevykoná, bude jeho úlohou riadne a presvedčivo zdôvodniť, prečo navrhnuté dôkazy nevykoná. Svoje nové rozhodnutie vo veci je súd prvej inštancie povinný náležitým a presvedčivým spôsobom odôvodniť a v odôvodnení sa vysporiadať so všetkými podstatnými skutočnosťami postupom podľa § 220 CSP.

35. O náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

36. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).